

[Overgaard Nielsen.]

Nu kan man selvfølgelig svare, at sådanne udenomsforbehold — jeg tænker her på både skatte- og socialpolitik, udenrigs- og sikkerhedspolitik og fortsættelse og udvidelse af det nordiske samarbejde — kan man ikke få plads til, eller de passer ikke ind i en traktat, og det gør de nok heller ikke. Men når man så gang på gang får at vide, at opretholdelsen af disse danske forbehold bygger på en slags gentlemanaftale mellem parterne eller på gensidig tillid ligesom den norske fiskeriaftale efter 1982, kan det jo godt være, at en og anden garvet international politiker griner lidt.

Man husker sikkert, hvad markedsministeren sagde i det høje ting den 16. december 1971 om toldmur i Øresund, om det nordiske arbejdsmarked og om social- og fordelingspolitik. Heroverfor står der f. eks. i tillæg 1 til traktaten noget om tekniske problemer, der kan opstå ved EFs 18 dages regel for arbejdsmarkedet, men at disse nok kan løses administrativt. Det viser sig altså, at der er problemer. Så kan man diskutere, hvorvidt de kun er tekniske, og hvad det betyder, at de kan løses administrativt. For resten er der vel også grund til at pege på, at når man hævder, at de frihandelsaftaler, andre lande forhandler om, vil forhindre, at der opstår en toldmur mellem Danmark og Sverige, var der vel ingen grund til at tro, at Danmark ikke skulle kunne få en lignende ordning, når vi nu beslutter os for at stå udenfor. Men vi kan ikke få noget svar på, hvordan denne ordning bliver. Markedssekretariatet har på en opringing om dette problem svaret, at markedssekretariatet er regeringens og fører regeringens markeds politik, og derfor har man ikke beskæftiget sig med denne side af sagen.

Der tales videre i det førnævnte tillæg side 2 efter en omtale af de ændringer, vi af hensyn til EF er i færd med at gennemføre på pensionsområdet, om, at dette vil „nødvendiggøre ændringer i den nordiske konvention om social tryghed.“ Alt dette kan selvfølgelig forklares og bortforklares, og det vil det også nok blive. Men efterhånden som man får gravet sig igennem de mange, mange hundrede sider, er jeg overbevist om, at det ene problem efter det andet vil dukke op og illustrere det ironiske i, at vi, eller snarere tilhængerne, kan tale om, at alt

dette dækkes ind af grundlovens § 20, når der tales om afgivelse af suverænitets i nærmere bestemt omfang.

Tiden tillader ikke, at jeg citerer, hvad tidligere markedsminister hr. Nyboe Andersen har sagt om Danmarks villighed til at gå ind på alt, hvad der forlanges, og om enighed i EFs politiske målsætning. Men i den forbindelse er der all mulig grund til at se på det andet spørgsmål, jeg stillede: hvad står der i traktaten? Jo, først og fremmest står der, at Danmark forener sig med de andre deltagere i ønsket om „en stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk.“ Her er der i hvert fald ikke noget at tage fejl af.

Men så står der også i artikel 3, stk. 3, om principperne:

„De nye medlemsstater befinder sig i samme situation som de oprindelige medlemsstater med hensyn til de erklæringer, resolutioner eller andre tilkendegivelser, som er vedtaget af Rådet, samt dem, der vedrører De europæiske Fællesskaber og er vedtaget af medlemsstaterne efter fælles aftale; som følge heraf vil de overholde de principper og retningslinjer, der fremgår af disse, og træffe de foranstaltninger, som måtte vise sig nødvendige for at sikre iværksættelsen heraf.“

Hvad dækker så det? Ja, dér må jeg straks sige, at på det punkt er jeg helt uenig med hr. Nyboe Andersen, for det dækker f. eks. også tankerne i Davignonrapporten om de udenrigspolitiske konsultationer, der ifølge den daværende formand for Ministerrådet, udenrigsminister Walter Scheel, i det klare svar til den danske regering også omfatter sikkerhedspolitiske spørgsmål.

Art. 3 dækker endvidere Ministerrådet's resolution af marts 1971, som hr. Nyboe Andersen også omtalte, og som i enkeltheder sammenfatter tankerne i Wernerplanen om en økonomisk og monetær union; altså den plan, som den danske minister har taget en række forbehold over for, men som vi her opfordres til i virkeligheden at skrive under på eller allerede har skrevet under på. For øvrigt fremkom der jo i går meddelelse om, at denne Wernerplan, som det blev sagt, er sat på skinner med tilslutning fra dansk side. Vi synes altså allerede at have afskrevet vore forbehold.

Denne art. 3 dækker en masse, som den